

Det, jeg synes er det mest problematiske ved det her, er uklarheden. Det er 99 kommuner, der er tale om nu. I hvor mange af dem forventer fru Birgitte Josefsen, at ministeren vil gå ind og definere præcist, hvad kommunerne må og ikke må? Har vi nogen som helst forestilling om, hvor mange kommuner det drejer sig om?

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

Det har jeg ikke noget bud på, så det kan jeg ikke give et svar på.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Skal jeg forstå det sådan, at Venstres ordfører også er ligeglad? For kommunerne er tilsyneladende kun i god tro og vil slet ikke kunne blive fristet over evne og alt sådan noget. Hvis det er sådan fat, hvorfor har man så overhovedet givet den her ministerbemyndigelse, hvis der slet ikke er nogen problemer?

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

At man ikke kan svare på et helt konkret spørgsmål, er jo ikke ensbetydende med, at man står og siger, at man er fuldstændig ligeglad.

Jeg har ingen problemer med, at nogle opgaver ligger hos en minister og andre opgaver ligger i en kommune. Så jeg ser ikke de store skræmmebilleder i forhold til det her lovforslag, som De Radikale åbenbart gør.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Torben Hansen fra Socialdemokratiet.

Torben Hansen (S):

Strukturreformens manglende faglige sammenhæng, manglende armlængdeprincip og manglende forståelse for, at natur og miljø er et fælles gode, der går på tværs af kommunegrænserne, står i fuldt flor i det her lovforslag.

Lovforslaget indebærer bl.a., at kommunerne giver både tilladelse til og fører tilsyn med dumpning – også kaldet klapping – af opgravet materiale inden for søterritoriet, det vil sige 12 sømil. For de uindviede er 1 sømil 1.852 meter.

Det er helt absurd i betragtning af, at langt hovedparten af de danske havne er kommunale havne eller kommunale selvstyrehavne. Det vil sige, at kommunerne skal vurdere klapmaterialeets indhold af en række tungmetaller, miljøfarli-

ge stoffer og deres påvirkning af havmiljøet. Endvidere skal effekten på livet i havet vurderes: fisk, vandfugle, påvirkning af rekreative værdier m.m.

Dette sammenholdt med kommunernes ejerforhold af havnene medfører en dybt problematisk interessekonflikt mellem miljøet og havnernes ønske om så billige løsninger som overhovedet muligt. Kommunerne skal ganske enkelt ikke behandle klappingssager.

Kl. 18.35

Oven i dette skal lægges, at kommunerne for nuværende absolut ingen faglig ekspertise har på havmiljøområdet. Men straks vil man sige, at så skal der bare laves en VVM vedrørende udpegnings-, tilladelse m.m. af klappladserne. Fint nok, men hvem skal lave den i den nye reform? Det skal kommunerne også, og så er man altså lige vidt.

Det fører frem til muligheden for, at man, når man har sådan et kommunalt søterritorium, og hvis man står og mangler klappladser det ene sted, som kommune eller havn kan købe sig til en klapplad i en anden kommunes søterritorium. Det kan blive nogle meget interessante diskussioner, vi kan få ud af det, og måske også handler. På samme måde som man har en CO₂-kvote-børs, kan det være, at man kan få en klappingsbørs.

Stort set den samme problematik gør sig også gældende i forbindelse med et andet af samlelovens mere principielle spørgsmål, nemlig vandløbsloven. Regeringens mantra i reformprocessen er forenkling. Det er meget svært at få øje på nogen forenkling, når eksempelvis amternes opgave med det samlede Gudenåsystem og Randers Fjord overflyttes fra de tre nuværende amter, Vejle, Viborg og Århus, til i hvert fald minimum otte kommuner for nuværende. Det kan kun give forvirring og kræve øgede ressourcer til koordinering. Det er ressourcer, som i sidste ende går fra miljøet.

Lovændringen er derfor en bureaukratisering i forhold til i dag. Den virkelige forenkling havde jo været, hvis det var regionen, der overtog vandløbsansvaret for Gudenåen.

Det betyder, at de opgaver, der tidligere har været omkring de store vandløb, som har været amtsvandløbene, om tilsyn, vedligeholdelse, regulativer, restaurering og regulering af pumpe-lag overflyttes – ved Gudenåens eksempel – fra de der tre amter til sandsynligvis otte kommuner. Der kan ikke på nogen måde argumenteres for forenkling i det her tilfælde.